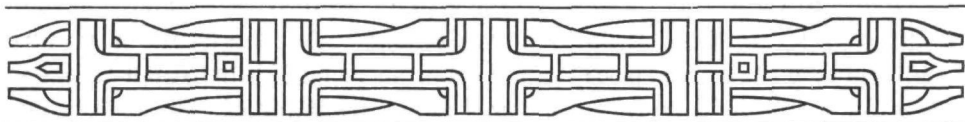

Orožnik je bil uganil. Zakaj ne duha ne sluha več ni bilo potem o razbojnikih v naših krajih. Kakor kafra so izginili — bogvekam. Imeli so ljudje naposled le mir, in to je veliko vredno. O mraku je stal človek vsaj lahko varen zunaj na cesti ali pri vodnjaku sredi vasi ali pa na prijaznem prostoru pred belo Medvedovo krčmo in v svitu mehke mesečine je lahko brezskrbno kakor nekdanj kramljajal s svojim sosedom in sosedo...

Ko sem končal, je moj prijatelj Primož že dremal in trkal z glavo ob mizo; zakaj truden je bil. Nič mu nisem zameril tega. Tudi sam sem se naslonil na mizo, in kmalu so mi zlezle trepalnice toliko skupaj, da me novo dohajajoči rudarji prav nič niso motili v sladki dremavici.

Luni.

*Že plavaš čez nebeški svod,
in svit srebrni tvoj
obliva goro, dol in prod,
da krasno je nocoj;
a iz palač kristalnih, glej:
v dol Vile prihité
izpirat v mesečini tej
svilene si lasé.*

*Kot bratcu-kralju, solncu, res
ti ne žari obraz,
vendar ti lice čezinčez
miline je izraz.
Zaupno v tvoje se oči
ozira rad zemljan,
in kar ga v dnu srca teži,
odkriva tebi vdan...*

*Sočutno, milo nanj ti zreš,
kot da z njim bol deliš;
karkoli pa od njega zveš,
o vsem skrbno molčiš...
Naj človek spava ali bdi,
pogledaš v prostor vsak
in marsikoga, luna ti,
zaziblješ v sen sladak!*

*Zató lahko veruješ mi:
jaz ljubim te močno,
ko sredi neba pluješ mi
in name zreš ljubó.
Ah, ko izredil krila bi,
do tebe bi se vzel,
tam žalost me minila bi,
tam mir bi me objel!...*

Janko Leban.

